

“Hør på den skrikinga...”

En ny svimlende tur til Statene, og CHRIS HUTCHINS er enda en gang med på reisen. Denne gangen er det opptøyer, søvnløse netter, gaver fra Colonel Tom Parker, fester i badebassenget til Burt Lancaster, stevnemøter med Jayne Mansfield... og “Ringos triumf”!

★ TATT FRA

NME 21.8.1964

PAUL, JOHN, RINGO og George hadde en fin og rolig trettentimers tur fra London til San Fransisco, men i det vi begynte å sirkle over flyplassen i San Fransisco og så ned på tusenvis av fans som ventet på å ønske The Beatles fra Storbritannia velkommen, kunne jeg fornemme at guttene begynte å bli urolige. Alle innrømmet at de var skrekkslagne. Det var jeg også. Sånn var det: deres første konsert-turné, deres første møte med en ny by på en ny turné.

Flyet vårt landet mykt og stanset flere miles fra hovedbygningen. Jeg begynte å føle meg som en spion i krigstjeneste da jeg forlot flyet sammen med The Beatles i enden av en lang rullebane. Vi skrittet inn i to limousiner i det flyet stengte dørene og fortsatte videre til hovedbygningen med resten av passasjerene.

Rundt bilene våre var horder av politifolk, ledet av City Sheriff Whitmore. Omringet av en motorsykkelstyrke, raste vi over flyplassen i retning Beatlesville.

Det var temmelig spesielt, midt i et område med høye gjerder rundt var det bygd en plattform hvor det var meningen at The Beatles skulle stå og møte fansen - det fantes titusener av dem i denne merkelige byen, og Cola- og pølseelgerne hadde en drømmedag!

Da bilene våre nærmet seg, steg en slags jamring opp fra området. Atmosfæren var elektrisk. En port åpnet seg, og den første bilen, der The Beatles var med, trengte seg gjennom mengden mot plattformen, men politisperringene brøt sammen og, som Paul fortalte meg senere: “Det var det verste øyeblikket i karrieren vår.”

Hundrevis av fans stormet mot bilen. Det eneste man kunne gjøre var å be sjåføren rygge før bilen ble knust og fans kom til skade. Og det var det som skjedde, og porten ble senket. Det var ikke noe annet å gjøre enn å forlate området, og sheriffen ga ordre om at bilen skulle kjøre mot byen. Så The Beatles satte aldri sin fot i Beatlesville.

Alle var skuffet, og John sa: “Etter alt strevet deres er det ille at vi ikke får takket dem.”

Med politisirener til å skru opp stemningen, raste vi inn i byen. Svære folkemengder, mest jenter, sto langs veien og vinket, og fra hver eneste bro vi kjørte under, hang det bannere som ønsket velkommen. Jeg så to jenter falle på kne langs veien da de fikk et glimt av de fire, mens de bet seg i fingrene for å dempe ekstaten. To motorsyklister kolliderte i kaoset, men ingen ble alvorlig skadet. Endelig kom vi fram til Hilton Hotel, og jeg skriver dette på rommet mitt i 14.

“Det måtte ha vært 15 politifolk på scenen. De prøvde å fjerne fansen da vi sang ‘She Loves You’

John Lennon

etasje, som er Beatles-etasjen.

Om et par timer skal The Beatles holde sin første konsert i Cow Palace, som ble kjent i nyhetene da det huset landsmøtet til det republikanske partiet.

Guttene hviler seg etter en pressekonferanse.

Men for litt siden oppsummerte Ringo velkomsten slik: “Hør på den skrikinga...” Og vi lyttet til akkurat det noen øyeblikk, selv om vi hadde hørt det uavbrutt siden vi kom til hotellet. “Det er fint å tenke på at Amerika fortsatt liker oss så godt,” tilføyde Ringo.

Det var en fest å fly 6000 miles med The Beatles, med to korte stopp i Winnipeg, Canada, og Los Angeles. Vi slo oss løs med champagne og kaviar. Guttene hadde moro av å parodierte flyvertinnen mens hun gikk gjennom sikkerhetsforskriftene.

Senere slappet vi av med Scotch og mineralvann - The Beatles syntes å være ferdig med Cola- og John, George og jeg hadde noen hylende morsomme konkurranser der vi lagde ordspill og ordtak, fastspent i flysetene. På et tidspunkt snakket John lenge om mindreverdigheitskomplekset sitt, men jeg vet ikke om han gjorde det for å latterliggjøre oss eller hva. Uansett, han sa flere ganger at for ham å spise på en flott restaurant, er det rene helvete. “Jeg er livredd bare for å løfte telefonrøret og bestille bord,” sa han til meg.

Vi stoppet så vidt i Winnipeg, Canada, som er hovedstaden i delstaten Manitoba, provinsen kjent for hveteproduksjon. Rundt 2000 tenåringer var på flyplassen, og The Beatles gikk ut for å strekke på beina, bli intervjuet av radio og TV og vinke til fansen på andre siden av toll-barrierene.

Politimenn i fargerike uniformer (hattene deres fikk John til å kalle dem speiderledere) dannet sperringer, men en ungdom trengte seg gjennom og løp oppover landgangen til flyet. Men han ble raskt innhentet av en politimann.

På strekningen fra Winnipeg til Los Angeles spilte jeg kort med Paul og Brian Epstein, manageren til The Beatles. Paul vant. Han er ganske flink og husker godt hvilke kort som blir spilt. Bak oss snakket Ringo og George med John ➤

“Det er fint å tenke på at Amerika fortsatt liker oss så godt...” The Beatles ankommer San Fransisco 18. august 1964

► om den neste boka hans, som han begynte å skrive på i flyet. Fragmenter av samtalen tyder på at den kan inneholde noen overraskelser.

★ TATT FRA

NME 28.8.1964

JEG SATT DER en ettermiddag i solskinnet i California sammen med de to mektigste managerene i verden: Brian Epstein og Col. Tom Parker. De møttes omsider, på min invitasjon, og snakket om hvor ulikt det var å administrere The Beatles og Elvis Presley, og for en samtale det ble!

Tidlig om morgenen sendte The Colonel en bil for å plukke meg opp og frakte meg til Beverly Hills, Los Angeles, og leiligheten der han pleier en ryggglidelse. I den staselig møblerte første-etasjeen hørte jeg ham snakke forretninger fra en sykehusaktig seng. I det jeg ankom, ga han samtykke til salg av en halv million innrammede portrettbilder i farger av Elvis. Han ønsket meg hjertelig velkommen, og jeg spurte siste nytt om Elvis.

Han har ventet lenge på å møte The Beatles, men han avtalte for lenge siden å dra til Memphis i denne pausen i filminnspillingen. Elvis dro for en uke siden og kom til Memphis i går. Elvis og guttene reiser med buss. De kjører om natta og sover i moteller om dagen. Han kjører selv, og de drikker Cola og spiser sandwiches og har det fint.

Vi snakket mer enn en time, og han sa mye om hvor godt han og Elvis likte platene og TV-opptakene med The Beatles. Selv om han ikke hadde vært ute av leiligheten på to måneder, insisterte The Colonel på å vise meg kontoret han disponerte i Paramount's Hollywood Studios. Før vi dro, ringte jeg Epstein, som inviterte oss på lunsj.

Kontoret til Parker er utrolig. Rommet er bokstavelig talt tapetsert med plakater og bilder av Presley, samt et lysende emblem over inngangsdøra. The Colonel ledet meg hen til seks store bordlamper med fasong som dilligensvogner, laget til The Beatles, Brian og meg. De var spesiallaget for oss.

Så var det lunsj. Det ble hylt på "Elvis!" og "Beatles!" da de to mektige managerene møtte hverandre foajéen på Beverly Hills Hotel og vekslet hjertelige håndtrykk. Etter lunsj snakket Epstein om de strenge sikkerhetstiltakene som omgir The Beatles på turnéen, og Parker kommenterte: "Man trenger ikke beskytte Beatles på samme måte som Elvis, for med dem er det ikke noe sjalus. Du trenger ikke frykte kjærestene tiljentene, for gutta dine er populære på en annen måte. Deres utfordring er å hindre at den unge fansen blir skadet. Våre var aldri så unge."

The Colonel fortalte videre om at da Presley var på turné, kastet sinte unge menn saker og ting opp på scenen. "Men vi trengte aldri be om hjelp fra politiet -jentene greide alltid å ordne opp!"

Epstein spurte The Colonel om Elvis ville dra på ny turné. "Si det slik: jeg vil gjerne at han skal gjøre det fordi jeg vil det, men for øyeblikket

Paul prøver lykken i Las Vegas 20. august 1964. Bandet holdt konsert i Convention Hall senere på dagen, den andre på den første turnéen i US

tjener

vi mer penger og gir fansen mer gjennom filmer. Slik vil det bli med The Beatles også."

Når det gjelder ulikheten i administrasjon, sa Parker til Epstein: "Jeg kler meg ikke særlig ekstravagant, men bortsett fra det er mye likt."

Dagen etter skulle The Beatles bli overrakt gavene fra Parker, inkludert lærbelter med pistolhylstre, spesialbestilt etter opplysninger om Ringos interesse for denslags. Epstein ble fascinert av det faktum at The Colonel aldri hadde hatt ansvar for andre artister enn Presley. Parker fortalte: "Elvis har tatt all min tid, og jeg tror han hadde tap på det om jeg hadde signert for noen andre, men jeg beundrer deg, Brian, for det du gjør. Du har åpenbart folk rundt deg, men vit også at da Elvis ble kjent, var jeg 44 år. Da The Beatles slo i gjennom, var du 28. Det hjelper."

Parker fortalte Epstein at han støttet Elvis den første tida med å selge billetter til konsertene.

Epstein repliserte: "Det gjorde jeg også, i småbyer i Lancashire. Jeg hengte opp plakater og solgte billetter da de fikk knapt 20 pund for en konsert."

PÅ TIRSDAG KVELD kjørte The Beatles fra Bel Air House, som er i nærheten av Presleys residens, og ble med på en hagefest der de skulle møte barn av celebriteter, som hadde betalt mer en 8 pund til veldedighet for denne anledningen. Filmskuespillere og spaltister, inkludert Hedda Hopper, sto på stoler for å få et glimt av The Beatles, mens barna defilerte forbi dem og håndhilste.

Turnéen til The Beatles startet i Cow Palace forrige uke. Vi kjørte i kolonne med politieskorte fra Hilton Hotel til Cow Palace i San Fransisco. The Beatles ble hentet på rommene sine i 14. etasje, av en limousine - det går en vei som snor seg opp inni hotellet!

En firefelts motorvei tar bilene ut av byen - de kaller det freeway her - og trafikken to tett, og det ble kaotisk da noen fikk øye på The Beatles. Den ledende politibilen kjørte rett over en trafikkøy og over i motsatt kjøretning. Og med hylende sirener og politimotorsyklar overalt, spant vi av gårde på feil side

av en travel hovedgate for å komme fram til Cow Palace.

Tidligere hadde jeg fått en sjekk av en rik forretningsmann fra Kansas City. Den var stilet til The Beatles og lød på \$150.000 - omtrent £53.000. "Jeg tilbød denne for en konsert i Kansas," sa han til meg. "De ville ikke ha den." Da de kom fram til Cow Palace, ble The Beatles spurt om hvorfor de ikke hadde tatt imot tilbudet. "Vi gjorde det ikke, vi avventer," sa George, til latter fra pressekorpsen.

Spørsmålstilleren fortalte The Beatles: "For å få tilbake pengene måtte konsertarrangøren fra Kansas ta 4 dollar og 32 cents for hvert sete, og da ville han tape 28 cents på konserten. Hva sier dere til det?" Paul svarte: "Vi kan låne ham 33 cents!"

En annen journalist spurte The Beatles: "Føler dere noen ganger at dere er hevet over resten av verden og ser ned på menneskene og ler av dem?" John svarte med en sarkasme: "Bare når vi bor i 14. etasje!"

Etter konserten styrtet The Beatles bak scenen, og en politibil med den uunngåelige hylende sirenen satte klampen i bønn. Men det var en avledningsmanøver. The Beatles hadde gått i garderoben for å roe ned etter all galskapen under konserten.

Klokka var to da vi kom til Las Vegas - men det var fullt kjø i byen. Lufta var varm og tørr, atmosfæren elektrisk. Noen politifolk ga ordre til det massive oppbudet som skulle vokte The Beatles med schäfer-hunder.

En politimann i etasjen vår forklarte: "Vegas er en gambler-by plassert midt i Nevada-ørkenen. Om morgenen ser du åsene der temperaturen stiger til 130 grader. Du kan leie hester ut dit - men pass på, ørkenen er full av klapperslanger."

Ringo så avslappet på ham og spurte med brei Merseyside-dialekt: "Åssen kan jeg få tak i sånt pistolbelte som du har?"

★ TATT FRA

PATLANTIC CITY, MANDAG: Paul McCartney og jeg hadde en lang telefonsamtale med Elvis Presley om ettermiddagen.

Selv om det ser ut som om de ikke får oppfylt sitt gjensidige ønske om å treffes under de fires pågående Amerika-turné, lyktes det New Musical Express og Colonel Tom Parker ved forente krefter å knytte dem sammen via telefon mellom denne byen og Memphis, der Elvis er.

Jeg slo det hemmelige nummeret til Elvis, som jeg hadde fått av The Colonel. Paul og John arbeidet med en sang på rommet sitt mens jeg snakket med Elvis om The Beatles og hans egne planer.

Deretter ga jeg røret videre til Paul, som sa: "Hvordan går det? Jeg

Innigalskapen. The Beatles godt bevoktet i San Fransisco 1964

vil gjerne si at vi alle syns det er synd vi ikke får til å møte deg, men det er sånn det er. Men hvis det er mulig, vil vi gjerne få det til."

Elvis sa til Paul at han også var skuffet, og han følger godt med på karrieren til The Beatles. "Jeg har kjøpt en elektrisk bass, og jeg øver mye. Den pokkers saken gir meg trøst i hendene," sa Elvis.

"Fortsett å øve. Du blir vant til det," svarte Paul.

Elvis sa at det skulle han gjøre, så spurte Paul: "Når kommer du til England, da?" Presley svarte: "Om ikke lenge, håper jeg. Jeg kommer helt sikkert," og Paul svarte: "Så bra! Jeg er glad for å høre at du har bestemt deg for å komme. Vi kommer til å sitte på første rad på den første konserten din."

Elvis spurte Paul: "Når kommer dere gutta til å okkupere studioene i Hollywood?" Paul svarte: "Du mener for å lage film? Jeg tror ikke vi vil det. Vi liker sånn som det er i Storbritannia, og vi trenger ikke spille inn filmer i Hollywood, selv om jeg skjønner at det er naturlig for en amerikansk stjerne å gjøre det."

Presley sa at han regnet med at de hadde folk til å ta seg av denslags forretninger, og Paul svarte: "Sant nok. Jeg skjønner meg ikke på forretninger. Jeg hadde ikke greid å passe på to dollar en gang." Presley sa: "Fortell de andre i The Beatles at de gjør en flott jobb."

De snakket om plater, og Elvis sa at han særlig likte omslaget på et Beatles-album der de

alvorlige ansiktene deres ligger halveis i mørke. "Det er litt sært, og jeg liker at ting er sært. Ansiktene deres minner meg om ansiktene i filmen *Children Of The Damned*," lo han. De

"Chicago? Gangstere. Jeg har hørt masse om dem, digre hatter og pistoler..."
Paul McCartney

avsluttet samtalen med løfte om å møtes i nær framtid.

Tidligere hadde Elvis utdypet for meg muligheten for å besøke Storbritannia om ikke så lenge. "Jeg vet at jeg har mange trofaste fans der, og jeg vil gjerne dra dit. Jeg skulle likt å komme på veien igjen og dra på turné. Jeg var på turné i tre år før jeg dro i militæret, og jeg kan tenke meg hvor moro du og The Beatles må ha det for tida. Jeg lengter etter å stå på scenen. Men de har tenkt at jeg skal lage disse filmene sånn at folk blir fornøyd, og jeg liker å lage film. Men filmplanene

mine går ikke så veldig langt framover," sa han uten overbevisning i stemmen.

Jeg spurte Elvis om han hadde noen Beatles-plater i Graceland, der han holdt hus i Memphis. "Jeg tror jeg har alt de har laget her. Jeg sitter og ser på et eksemplar av *A Hard Day's Night* akkurat nå, og jeg har også leid en kopi av filmen som vi skal vise i kveld her i huset. Det er sånn jeg tilbringer kveldene; ser filmer på min egen private kino. Å komme ned til Memphis og bare rusle omkring her er det eneste som får meg til å slappe av. Vi har masse moro her. Det er synd dere ikke kunne bli med på det."

Virkelig synd, men Paul mente at telefonsamtalen veide opp en del. "Jeg ble helt slått ut. Han hørtes ut som en av gutta."

De amerikanske sladrebladene har hatt mye å gjøre før Beatles-turnéen. Jeg kjøpte ett som i samme nummer hadde følgende overskrifter: "Paul er gift med Jane - vi har bevisene", "Hvorfor John Lennon forlater gruppa" og "Ringo alvorlig syk".

Da vi fløy fra Las Vegas til Seattle viste jeg bladet til guttene. "Så latterlig," glefset Paul. "Det står at jeg nektet å kommentere ryktet. Jeg har sagt på hver eneste pressekonferanse i US at det er en skitten løgn."

John: "At jeg skal forlate Beatles? Jeg er en del av The Beatles; sånn er det. Jeg regner med at ryktet oppstod på en pressekonferanse i Australia. En journalist spurte meg om hvor lenge jeg hadde tenkt å være en Beatle, og jeg ►

► svarte: ‘Vel, jeg vil neppe synge ‘Twist And Shout’ når jeg er 30.’ Han må ha trodd jeg var 29 og trekvart.”

Og angående temaet Ringos sykdom, har jeg dette direkte fra vedkommende Beatle: “Jeg er frisk og klar til å motbevise løgnen. For en velsignelse at engelske blader ikke er sånn.”

Vi slappet av mens lunsj ble servert, og jeg snakket med John om planene hans: “Vel, jeg har kjøpt et hus og en bil. Det er det eneste jeg gjerne ville ha. Kanskje jeg vil kjøpe flere hus, for jeg er opptatt av hus. Bill Corbett - som lenge har vært sjåføren vår - skal kjøre bare meg når vi kommer hjem igjen. Som du vet, har jeg kjøpt en Rolls-Royce, men jeg kan ikke kjøre den.”

Jeg spurte John om en artikkel som hevdet at han skrev manus til den neste Beatles-filmen. “Skulle gjerne gjort det, men jeg hadde ikke fått det til. Jeg er for ukonsentrert til å greie noe sånt,” svarte han. “Jeg holder på med en ny bok, men gudene vet når den blir ferdig. En foreløpig tittel er ‘A Spaniard In The Works’ - sprøtt, ikke sant?”

“Ikke glem at vi må lage den neste singlen før turnéen er over,” avbrøt Paul. The Beatles vil spille inn plata rett etter Amerika-besøket, utgivelse blir tidlig oktober.

Jeg fløy i helikopter over New York med The Beatles. Det var den eneste måten å komme til Forest Hill Stadium, fordi politiet vurderte at det var for risikabelt å komme med bil. Tusener av fans uten billetter sto uansett langsetter hele den forventede reiseruta.

Det hadde vært umulig å sove i Delmonico Hotel der vi bodde, for folkemassen, aldri færre enn 3000, holdt vakt dag og natt i gata nedenunder. De sang Beatles-sanger innimellom hylingen hver gang et lys ble slått på i vinduet. Andre hotellgjester måtte vise fram romnøklerne til politiet to kvartaler unna for å komme inn på hotellet.

I helikopteret sammenlignet vi de ville scenene i New York med dem i de andre byene. Cincinatti, der fansen stormet sperringene i den uutholdelige varmen og stormet inn i lokalet lenge før arrangørene var klare. Og Denver, der jeg satt i en pressebil som ble totalskadet da den ufrivillig havnet midt i folkemengden før The Beatles kom i sin bil.

“Denver var et fint sted. Husk å fortelle dem hjemme om Red Rock Stadium ved foten av fjellene,” sa Paul.

“Og cowboyer på hester i stedet for politimenn i biler,” tilføyde George.

Under oss så vi snart Forest Hill Stadium, med form som en hestesko, og til og med over helikopterlyden kunne vi høre hylingen fra fansen. Konserten viste seg å bli den vildeste til da. Flere titalls fans stormet scenen, og på et tidspunkt ble Ringo dyttet ned

av krakken av en overivrig jente som hadde hoppet over politimenn med stålhjelmer som knelte foran scenekanten. Etterpå sa John: “Jeg greide ikke slutte å le. De kom hoppende opp på scenen, og politiet feide dem unna, og vi fortsatte å spille. Det må ha vært 15 politimenn på scenen da vi sang ‘She Loves You’. Beatles har aldri vært så mange.”

Vi slappet av mens lunsj ble servert, og jeg snakket med John om planene hans: “Vel, jeg har kjøpt et hus og en bil. Det er det eneste jeg gjerne ville ha. Kanskje jeg vil kjøpe flere hus, for jeg er opptatt av hus. Bill Corbett - som lenge har vært sjåføren vår - skal kjøre bare meg når vi kommer hjem igjen. Som du vet, har jeg kjøpt en Rolls-Royce, men jeg kan ikke kjøre den.”

Jeg spurte John om en artikkel som hevdet at han skrev manus til den neste Beatles-filmen. “Skulle gjerne gjort det, men jeg hadde ikke fått det til. Jeg er for ukonsentrert til å greie noe sånt,” svarte han. “Jeg holder på med en ny bok,

men gudene vet når den blir ferdig. En foreløpig tittel er ‘A Spaniard In The Works’ - sprøtt, ikke sant?”

“Ikke glem at vi må lage den neste singlen før turnéen er over,” avbrøt Paul. The Beatles vil spille inn plata rett etter Amerika-besøket, utgivelse blir tidlig oktober.

Jeg fløy i helikopter over New York med The Beatles. Det var den eneste måten å komme til Forest Hill Stadium, fordi politiet vurderte at det var for risikabelt å komme med bil. Tusener av fans uten billetter sto uansett langsetter hele den forventede reiseruta.

Det hadde vært umulig å sove i Delmonico Hotel der vi bodde, for folkemassen, aldri færre enn 3000, holdt vakt dag og natt i gata nedenunder. De sang Beatles-sanger innimellom hylingen hver gang et lys ble slått på i vinduet. Andre hotellgjester måtte vise fram romnøklerne til politiet to kvartaler unna for å komme inn på hotellet.

I helikopteret sammenlignet vi de

ville scenene i New York med dem i de andre byene. Cincinatti, der fansen stormet sperringene i den uutholdelige varmen og stormet inn i lokalet lenge før arrangørene var klare. Og Denver, der jeg satt i en pressebil som ble totalskadet da den ufrivillig havnet midt i folkemengden før The Beatles kom i sin bil.

“Denver var et fint sted. Husk å fortelle dem hjemme om Red Rock Stadium ved foten av fjellene,” sa Paul.

“Og cowboyer på hester i stedet for politimenn i biler,” tilføyde George.

Under oss så vi snart Forest Hill Stadium, med form som en hestesko, og til og med over helikopterlyden kunne vi høre hylingen fra fansen. Konserten viste seg å bli den vildeste til da. Flere titalls fans stormet scenen, og på et tidspunkt ble Ringo dyttet ned av krakken av en overivrig jente som hadde hoppet over politimenn med stålhjelmer som knelte foran scenekanten. Etterpå sa John: “Jeg greide ikke slutte å le. De kom hoppende opp på scenen, og politiet feide dem unna, og vi fortsatte å spille. Det må ha vært 15 politimenn på scenen da vi sang ‘She Loves You’. Beatles har aldri vært så mange.”

★ TATT FRA

NME 11.9.1964

PRESSEKONFERANSEN var i ferd med å bli ensformig; for mange 10 år gamle “journalister” stilte kjedelige spørsmål som “Hva er yndlingsfargen til The Beatles?” Så spurte en radiojournalist: “Hva ville skjedd om 10.000 barn trengte seg gjennom sperringene og stormet scenen?” John svarte: “Vi ville ledd.” Journalistene lo og barna lo. Til og med George Harrison smilte litt over hele greia midt inni kjedsomheten sin. Men for politiet i alle 15 stater som står på besøkslista til The Beatles, er ikke sikkerhet noe man ler av. Amerika har aldri stått overfor noe som ligner The Beatles tidligere, og Liverpoolianerne har krevd hele hæravdelinger som bevokter deres minste skritt.

The Beatles, pressekontakt Derek Taylor, turnéleder Neil Aspinall og jeg var de eneste passasjerene i en 60 seters innleid buss som skulle frakte dem 50 miles mellom Atlantic City og Philadelphia forrige uke. Bare å få dem ombord i bussen var en betydelig sikkerhetsoppgave. De ble smuglet ned en vareheis på hotellet i Atlantic City og inn i en varebil som tok dem til en limousine en mile unna. Limousinen tok dem videre til en buss i en stille rundkjøring i utkanten av byen.

En politieskorte rundt bussen ville tiltrukket andre kjørende. I stedet kretset et helikopter over veien en halv mile foran, men de hadde radiokontakt med politibil og motorsykler som sto klare langs reiseruta. Operasjonen var en suksess. Den tilsynelatende tomme bussen nådde baksiden av Philadelphia Convention Hall uten å vekke den minste oppsikt fra tusener

av hylende fans.

Det var kanskje uunngåelig at noe skulle skje med autoritetene og The Beatles langs ruta. Vanskelighetene begynte i Milwaukee da politiet insisterte på at gruppa skulle unngå å kjøre forbi mengden som hadde ventet på dem hele dagen på flyplassen. I løpet av en time kom neste bombe. Da The Beatles kom til Chicago dagen etter, fikk de beskjed om at borgermesteren ikke ville tillate dem å bevege seg i nærheten av en antatt mengde på 20.000 på hovedflyplassen. I stedet ble de dirigert til en mindre flyplass og kjørt nesten ubemerket til Stockyard Inn, like ved den enorme hallen der de skulle opptre. En talsmann for myndighetene karakteriserte ankomsten slik The Beatles hadde ønsket den, for “billig publikumsfrieri”.

Paul skjøt tilbake på vegne av The Beatles. Han ga intervjuer på TV og radio der han ba fansen om unnskyldning, siden de hadde måttet vente forgjeves på flyplassen. Han fortalte at sikkerhetstiltakene ikke var deres påfunn, og at det var “ganske uholdbart”.

Da Paul ble spurt om hva han syntes om Chicago svarte han: “Gangstere. Jeg har hørt om dem, digre hatter og pistoler.”

John sa at han hadde tenkt “å begynne å strikke igjen” som svar på hva The Beatles hadde tenkt å gjøre når turnéen var over.

“Det finns nok penger i Amerika til at vi kan fortsette,” sa John til en journalist som spurte hva de syntes om band på vei oppover.

DET VARET pinlig øyeblikk for Jayne Mansfield den dagen hun bestemte seg for å kontakte The Beatles. Burt Lancaster virket ikke det minste overrasket da George og Ringo hoppet i svømmebassenget hans ved midnattstid, men Colonel Tom Parker hevet et øyenbryn da han oppdaget at han var den eneste som var utkledd som indianer den kvelden. The Beatles hadde bestemt seg for å være cowboyer! Dette er bare et par morsomme hendelser jeg husker fra et lystig opphold med The Fab Four i Hollywood.

At The Beatles skal oppløses? Nei, vi har ingen sjanse hver for oss.”

John Lennon

De bodde tre dager i et innleid herskapshus i det stjernespekkede Bel Air-distriktet i Beverly Hills i selskap med en chef, en serveringspike og 50 føderale politimenn. Sistnevnte opprettholdt en heldøgns overvåking av Saint Pierre - gata der Beatleville lå. Andre beboere i strøket måtte vise identitetspapirer for å komme hjem. Politifolk

patruljerte nabohagene for å hindre fans i å komme nærmere seg. De halte til og med to tenåringsjenter ut av en varebil som kjørte langs St Pierre.

Det var en spesielt varm kveld da jeg tok følge med Colonel Tom Parker til huset. Stasjonsvogna hans var full av presanger til John, Paul, George og Ringo.

“Jeg har tatt på meg slips til ære for guttene,” fortalte The Colonel meg da vi kjørte mot Bel Air.

Guttene var nettopp ferdig med lunsjen da vi ankom. John var fortsatt i badetøy etter morgenbadet. Alle var uformelt kledd, og møtet med mannen som skapte den største attraksjonen i showbusiness før dem, ble utvilsomt uformelt det også.

Colonel Parker satt ved spisebordet der restene etter lunsjen ventet på å bli fjernet. Han sa til The Beatles: “Elvis ringte i morges og sa at han beklaget at han ikke kunne være her, men han ønsker dere velkommen til Graceland - hjemmet hans - hvis dere vil ta en stopp i Memphis.”

De diskuterte idéen med stort engasjement, men Brian Epstein ristet på hodet. “Jeg tror ikke tidsplanen tillater det,” sa han alvorlig.

The Colonel trakk på skuldrene. Du kunne fornemme skuffelsen til Elvis! Fra en svær eske delte Colonel Parker ut presangene, han lignet en sommerlig julenisse. Alle fire fikk et kostbart skinnbelte med pistolhylster, Brian fikk et belagt med gull, mitt var i sølv med glassperler.

Ringo styrtet inn på kjøkkenet og lånte cowboyhatten til kokken. Med blue jeans og det lange håret så han ut som han nettopp hadde ridd hit fra ranchen!

“Bang, bang,” sa Paul og siktet på The Colonel med pistolen. Ringo løp rundt bordet og viftet med skytegreiene.

John satte pistolløpet mot sitt eget hode og sa: “Bang.” George sa: “Skulle ønske vi hadde ekte våpen.” John så på ham.

Da The Colonel hadde reist gikk vi ned til svømmebassenget. Med lånt badetøy hoppet jeg uti sammen med Ringo. Ingen av oss kunne svømme, men vi lærte det i løpet av ettermiddagen. John hoppet uti uten å ta av seg trøya og ropte til turnéleder Neil Aspinall: “Gi meg et slips, jeg føler meg så naken.”

Om kvelden gikk George, Paul og Ringo over til Burt Lancasters hus, verdt £350.000, for å være med på en privat visning av den siste filmen til Peter Sellers, *A Shot In The Dark*. Etterpå tok de et midnattsbad i svømmebassenget som faktisk omkranset huset. “Bassenget går til og med under huset og inn i et av soverommene,” fortalte George meg senere.

Etter å ha kommet tilbake til St Pierre, mottok John gjester som Bobby Darin og Sandra Dee. Så fortalte noen at Jayne Mansfield hadde kommet. John tok en drink til og gikk for å møte filmstjernen.

“Der er jo selveste Jayne Mansfield,” sa han.

“Og Mickey Hargitay, hyggelig å møte deg,” sa han henvendt til ham hun var i følge med.

“Dummingen,” fniste Jayne. “Mickey er eksen, dette er en annen venn.”

En time senere forlot John huset for å slutte seg til George og Ringo på Whisky A Go Go, en klubb på Sunset Strip. Og der var også Jayne Mansfield. Det var her George kastet en whiskeyslant mot fotografen som prøvde å ta bilde av de tre Beatles-guttene med Jayne Mansfield. ►

PRESSEKONFERANSE MED THE BEATLES, PÅ AMERIKANSK VIS

The Beatles opplevde sitt hittil heftigste bombardement under pressekonferansen på Hotel Delmonico i New York. Mer enn 200 journalister og medarbeidere i radio og TV fyrte løs forrige fredag - samme dag som The Beatles ankom. Her er noen av spørsmålene og svarene.

Det er omtrent 5.000 fans utenfor hotellet. Mange har ventet hele natta og noen har sagt at de vil gå over til The Rolling Stones fordi dere ikke viser dere i vinduet og vinker. Hva synes dere om det?

(John): Hvis det ikke skal mere til, er det greit for meg.

(Paul): : Politiet har bedt oss om ikke å vinke fra vinduet fordi ting er ille nok der ute fra før.

Mener dere at The Beatles har politisk påvirkningskraft, og hvem vil dere ha som amerikansk president??

(Paul):Jeg synes Ringo bør bli president og Johnson visepresident. Fra hva jeg har hørt om Barry Goldwater, så liker jeg ikke ham. Dette er den alminnelige meningen i Storbritannia.

Tror dere The Beatles hadde vært like populære hvis ikke Ringo hadde erstattet Pete Best?

(John): Antagelig ikke.

Kommer dere til å gå solo når populariteten til The Beatles begynner å dale?

(John):Nei, vi har ikke en sjanse hver for oss **George, bekymrer det deg at du ikke er like populær som de andre tre i Amerika?**

(George): kke egentlig - hvis det er sant. Jeg er fornøyd så lenge gruppa er populær.

Ringo, hvordan liker du at jenter kler seg?

(Ringo): I klær.

Politiet i New York har erklært at The Beatles er en fare for sikkerheten. Hva synes dere om det?

(Alle): Tullprat!

Hvilke rykter hater dere mest?

(John): Det om at kona mi venter barn når vi ikke vet det selv.

► Hun hadde tatt med fotografen. Ingen fotografering hadde vært betingelsen for at de ville besøke klubben, og det hadde George understreket - men fotografen fikk et bedre bilde enn han kunne drømme om. I løpet av noen timer ble det sendt verden rundt.

Ti minutter etter de var ankommet, ble det kaos, og John, George og Ringo bestemte seg for å forlate stedet. De kom seg tilbake til St Pierre i en politibil og vinket til fansen som hadde ventet på dem hele kvelden. Vel hjemme sovnet de. Og i noen få timer sov Hollywood også.

Tross den enorme suksessen for turnéen i Amerika, lengtet The Beatles etter å komme tilbake til England. Den tett belagte kjøreplanen krevde sitt både når det gjaldt utholdenhet og helse.

“En halvtime på scenen tapper oss mer enn en fotballkamp tapper en profesjonell fotballspiller. Og vi gjør det hver eneste kveld,” sa Ringo etter at en lege hadde undersøkt dem i Miwaukee.

Mange steder var temperaturen mer enn 100 grader Fahrenheit. Overalt måtte de bane seg vei gjennom folkemengder og løpe til en garderobe, en bil eller et hotellrom. Til og med midt på natta måtte de hilse på fans eller lokale notabiliteter.

Som George sa en dag på flyet: “Selvsagt gleder vi oss til å komme hjem igjen. Vi har egne hus nå, og vi har litt penger, men ikke noe tid til å bruke dem.”

★ TATT FRA

NME 18.9.1964

HAN PLEIDE Å være en Beatle i bakgrunnen. Ble aldri stilt spørsmål, hadde tilsynelatende ingenting å si. Til og med resten av The Beatles holdt ting skjult for ham; det kom faktisk som en overraskelse da han fikk vite at John Lennon var gift. Ingen

hadde fortalt ham det.

Men så er han da også en helt spesiell Beatle.

Når turnéen deres går mot slutten denne uka, er det bare én begivenhet som kan overgå suksessen til The Beatles, og det er suksessen til Ringo.

Utenfor hotellene har fansen skreket: “Vi vil ha Ringo!” På konserten har solonummeret hans,

“Boys”, fått mest applaus. Så en kveld etter konserten i Indianapolis snakket jeg med ham om det.

“Jeg har aldri vært sjenert,”

fortalte han, “men du må huske at jeg ble med bare en måned før “Love Me Do” ble spilt inn. The Beatles var allerede store i Liverpool og i ferd med å bli kjent i hele landet. Jeg følte meg utafør.”

“John, Paul og George kjente hverandre godt, de hadde spilt lenge sammen. Og så ‘bingo’, plutselig var Ringo der. I full fart spilte vi inn en plate, den begynte å selge og vi ble intervjuet. Jeg bare spør, hvordan kunne jeg besvare spørsmål om en gruppe jeg nettopp hadde blitt med i? Så jeg holdt munn.”

“John giftet seg rett etter jeg hadde erstattet Pete, men ingen fortalte meg det. Jeg fant det ut da vi dro til en regnskapsfører for å ordne med skatten, og John sa han hadde forsørgeransvar. De to andre visste om det, jeg regner med at han ville holde det hemmelig, og jeg var ennå ikke helt innafør.

Ringo opplevde et av sine verste øyeblikk tre uker etter innspillingen av “Love Me Do”. Den første innspillingen hadde vært nervepirrende nok. “Du må ikke kollapse nå,” sa de andre til ham flere ganger. Ringo var nervøs, og til og med trommestikkene kjentes uvante i hendene hans.

De ble kalt tilbake til London av George Martin, som ville gjøre et nytt opptak før den ble utgitt.

“Jeg gikk i studio med John, Paul og George og fikk øye på et trommesett som ikke var mitt, og bak det satt en kar som definitivt ikke var meg,” fortalte Ringo.

“George Martin sa at han ville jeg skulle spille tamburin på opptaket. Du kan tenke deg hvordan det føltes. Han mente tydeligvis at det første opptaket ikke var bra nok på grunn av min tromming.”

Heldigvis for Ringo bestemte EMI å utgi versjonen der han hadde spilt trommer, selv om sporet der de bruker en studiomusiker, ble brukt på det første albumet.

Til tross for forklaringene, følte jeg at det fantes mer over den avgrunnen som åpnet seg i den første tida med The Beatles. Hadde han grunn til å være usikker? Han har vært med på noen slåsskamper i livet. Som denne han fortalte om: “Det er en pub i hver ende av

gata der jeg bor, og betalingen for den første drinken er på en måte inngangsbilletten. Da jeg begynte å jobbe som lærling på fabrikk, var jeg bortimot den eneste i gata som hadde jobb, så de andre gutta pleide å spørre meg om en shilling, som var betaling for den første drinken. Til å begynne med ga jeg dem det, men jeg tjente bare 50 shilling i uka og jeg måtte gi en del av det til mora mi. Så jeg begynte å nekte, og de sto og ventet på meg. De fulgte etter meg hjem til huset vårt. En kveld greide jeg bare ikke mer. Trenger jeg utdype?”

Han fortalte om lykkelige øyeblikk, og pinlige, som den gangen han hadde stevnemøte med ei jente fra fabrikken og tok henne med på kino.

“Jeg hadde tatt på de fineste klærne jeg hadde, stilig dress og sko med gummisåler. Tenkte at det kom til å gjøre inntrykk! Uansett, vi dro

En Beatle med kuler: Ringo Starr surrer rundt på Bel Air Mansion i 1964

av sted til kinoen og jeg kjøpte billetter. Hun gikk mot de beste plassene - opp trappene til balkongene. Men jeg førte henne til parkett der de eneste ledige plassene var på første rad. Det var det jeg hadde råd til.

“Vi satt der i tre timer til nakkene våre ble stive. Merkelig at jeg ikke traff henne igjen!”

Men sånt noe er over for Ringo nå. Han trenger ikke lenger oppleve slike pinligheter. Og han trenger heller ikke holde munn. Dersom han var i tvil om han var en fullverdig Beatle, har Amerika satt skapet på plass.

En gang sa Brian Epstein: “Amerika oppdaget Ringo.”

★ TATT FRA

NME 25.9.1964

OG SÅ var det Paul. Han er kanskje den som tenker mest på den fantastiske berømmelsen, innflytelsen til The Beatles og hva gruppa skylder fansen. Jeg fulgte ham tett i Amerika; mens de andre grep sjansen til den hvilen de

kunne få i limousine-turene mellom hotell og flyplasser, speidet Paul etter fans han kunne vinke til - ofte vinket han før fansen hadde oppdaget ham. Han er fan av dem!

Men han har ikke alltid vært så pliktoppfyllende. Paul sluttet skolen med ganske dårlige karakterer.

“Jeg brydde meg aldri om karriere og framtida og de greiene, men jeg ville ikke såre faren min. En dag ba han meg dra ut og få meg en jobb, så jeg gikk ned på Arbeidsformidlingen i lærjakke og jeans,” sa Paul en kveld vi satt og skravlet. “Fyren der sendte meg til et elektrisk firma som het Massey & Coggins. Jeg fortalte sjefen at jeg ikke var så nøye. Jeg kunne gjerne feie gårdsplassen hvis han ville det. Men han spurte om jeg hadde utdanning, og da jeg sa Liverpool Institute, fikk jeg viktigere oppgaver.

“Jeg fikk i jobb å vikle kabler for omtrent 7 pund i uka, det var mye penger den gangen. På jobben kalte de meg Mantovani på grunn av det

lange håret. Men jeg var håpløs. Alle andre greide å vikle 14 kabler om dagen, mens jeg greide en og en halv - og mine virket aldri! Etter en stund fikk vi spillejobber ved lunsjtid på The Cavern. Jeg måtte stikke fra jobben gjennom bakdøra og komme tilbake dagen etter og si at jeg hadde vært syk. En dag kom jeg ikke tilbake, og det var det,” konkluderte han med et skuldertrekk. Men det var ikke den første jobben til Paul. En gang var han hjelpemann på bil og sto og ventet på sjåføren i tåka i Dock Road i Merseyside kl 6.30.

“Jeg var alltid trøtt etter å ha spilt kvelden før, så jeg likte de lange turene til Chester, for hvis du hadde en grei sjåfør, lot han deg sove til du var framme. Og så var det bare å hoppe ut og hjelpe til med bæringa.

Men jobben kastet ikke mye av seg, og Paul ble ikke lenge. Første gang han husket at de hadde dårlig råd, gikk han på skolen: “Jeg var så heldig at jeg fikk 10 shilling i ukepenger, men det varte ikke lenge. Hvis jeg ville be meg ei jente på kino måtte jeg gjøre nøyaktige overslag. Jeg pleide å gå hjem hvis jeg ikke hadde penger til bussen. Det var greit for meg. Jeg skrev mange sanger på de hjemturene - inkludert ‘A World Without Love’ og ‘Love Of The Loved’. Men John hjalp til, så de ble bra. Begge to bidrar på hver sang, men det er sjelden at det er nøyaktig like mye.”

Paul forteller levende om nettene da han gikk hjemover fra der John bodde: “Jeg måtte over den fæle bekmørke golfbanen. Jeg pleide alltid å

Flere spennende artikler og fyldige anmeldelser av alle album finner du her.

Oversatt av Stein Erik Lunde

All contents copyright of TI-Media 161 Marsh Wall London E14 9AP

“En kompis inviterte meg i dette bryllupet, men hvordan kunne jeg takke ja? Antagelig hadde det endt med opptøyer”

Paul McCartney

syngte, men hvis jeg møtte noen der i mørket, lukket jeg munnen og lot som det ikke hadde vært meg. En gang traff jeg en snut. Jeg hadde en gitar hengende rundt halsen og spilte pent og sang med lys stemme. Trodde at han ville arrestere meg! Men han spurte om jeg kunne lære ham å spille gitar!”

Nå er selvsagt ting annerledes. The Beatles går sjelden til fots. Og de trenger ikke øve på hjemveien.

Men det fins motgang i livet også. En Beatle kan ikke gjøre alt han har lyst til: “En kompis helt fra skoledagene gifta seg i Hull for en stund siden, og jeg ble invitert til bryllupet. Jeg hadde så lyst til å gå, men hvordan kunne jeg takke ja? Antagelig hadde det endt i opptøyer som hadde ødelagt alt for stakkaren,” sa Paul, og la til: “Men jeg lurte på om han så det på den samme måten?”

“Mange tror vi er høye på pæra fordi vi er blitt berømte. Men vi er ikke det! Egenskaper forandrer seg ikke uansett hva som skjer med en. Men folks holdning til oss forandrer seg fordi de tenker at ‘nå når han er blitt berømt, vil han ikke vise at han kjenner oss.’”

Paul har rett. Etter å ha fulgt dem på turen i US kan jeg forsikre at de ikke har forandret seg. Jeg vil ikke gjøre dem bedre enn de er, men uansett hvilke dårlige egenskaper de har, så var de der før de ble berømte. (smil)

